

מסורת הש"ס

(ח) [תוספתא פ"ב, ב] ק"ח
 אינו, (ג) ר"ת שנה א', (ד) [וע'
 היטב תוס' וזחים קיז. סד"ה
 ר' שמעון ותוס' תמורה יד:
 ד"ה סמי מכאן],

נוסחת הריב"ן

ומונה את של בנו ואח"כ משלים את
שלו ואע"ג דלא מייחרי משלו אלא
עשרה ואפי' הכי חיייל הא לא אדמי
דאילו התם כיון דאמר הריני מור
סתם לכשיהא לי בן לא נחית למניינא
דלא קאמר אימתו (א) ואי לאשר ערין
למנושה (ב) הילכך דאמר דהדר
ואמר הריני מור דינא הוא דליחול
עליה לאתער דדילמא לא יהא לו בן
עד לאחר שלמים דלא מייחרי כלל
ואישתכח דמלאתער הוה ליה למימני
מירות שלו א"ר זמנין דלא אסיק
מימניו את שלו קודם שנולד לו בן
כיון דאפי' לאשר דינא בן גילוח כדפרטי

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה לא סלקין וכו' יחזמה אי לאהר עשרין שלשה ואי לאהר עשרין שלשה הילכך האי דאמר ואמר וכו' כדבין דאי אפטר וכו' כגזרות אחת דמי דאמר הכא דקא נחמס וכו' כיון דעשרה וימין כו' (ו) ד"ה ואמלי היכא דאמר ומעשיו וכו' לית ליה הפסק ליכא למימר דמונה כו' ואח"כ ל' הדינא דאמר ומעשיו (ז) ד"ה ואמלי נלעין דא"ס ע"ה כיון וכו' חילוקו לכו בפרלה: (ח) ד"ה גזירי וכו' גזירות סתם הואיל דלפניו עשרין:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר במשה וכו'
ולא היה היתר וכו'. ע' מה
שתמה כזה בס' צמח כהונה
ח"צ בסוף הספר צדקשותיו
דף כב ע"ג:

הגהות התוספות

1. ז"ל הוא דימתין. 2. ז"ל
 - אחרי מירות דאחר עשרים.
 3. ז"ל דבד. 4. ז"ל דחזר.
 5. ז"ל מיר עולם. 6. תיבות
 - מיר עולם נמחק. 7. ז"ל להכי.
 8. מיר השתא ויכול ז"ל כי.
 9. גדל"ל במיר. 10. בנ"א
 - ביום. 11. תיבות נדרים וגדלות
 - נמחק וז"ל ממחום וטירות.
 12. ז"ל לאו מיר וינדב הוא.
 13. ז"ל כי אם בשלה. 14. ז"ל כיון
 - גם היא ט"ה.
- דסותר.

פי' הרא"ש

[illegible]

אס"ל נזירות מועטת כיון. דאילו מתחיל מעבשיו למנות לא מייטרי
 זמן מהאחז מירות אלא עשרה ימים ולא היו צהן כדי גידול שיער
 להין תגלה פחות משלושים: לא סלקין ליה הליון עשרה. למנין
 מירות אלא לית צהן גידול שיער היסך לא חיייל ליה מעבשיו אלא
 לאחר עשרים יתחיל למנות שמי

וְזָרַח עֶשְׂרֵה יוֹמִין הוּא
לֵבָיִן עֶשְׂרֵה וְדָאִי זָרִיר
הַ תְּמִנִּין יוֹמִין לְבִסּוֹף
ל"ח חִילִּי אִמֵּר הָרִנִּי
כִּשְׁוֹי זָרִיר עוֹלָם מִהוּ
לֹא אֶת"ל הַכָּא כִּינ
לֹא אִמֵּר הָרִנִּי זָרִיר
סָם וּמַעֲכִשְׁוֹי זָרִיר סָתָם
לֵאִיתְשׁוּלִי מִי חִילִּיל
בְּשִׁבְעָה בְּאֵדָר מֵאִי
הָרִנִּי זָרִיר לֵאחֶר
זָה יוֹם גְּמוּנָה עֶשְׂרִים
אח"כ מוֹנָה שְׁמוֹנִים
שׁוֹנָה נִמְמָא בִּימֵי כְּנוּ
רִישׁ לְקִישׁ אִמֵּר
אִמֵּר סוֹתֵר הָדָא
רִישׁ לְקִישׁ אִמֵּר אִינוּ
לְחֹדֵר וּדְכָרִיָּה לְחֹדֵר
נִמְמָא

כלומר מחילה של צניורות מועטת ושז של צניורות מרובה
 תמצא למדל דלפילו אהל דניורות מועטת לא חילל כיו דעשרה
 לא סלקי הק עשרה שילס אחר עשרים לאיצטרופי
 ספד ממחילה משוס דהק עשרה לא חזו לניורות לחודייהו

אלא אלן עשרים יום רוצה שיהי פנוים ויהיה מותר ציין וצתגלות ולעומאות למתים אכתי מיבעי ליה לנזירות מרובה דמאה יום כיון דהי חילל אהא כ' יום אכתי פשו להי פ' יום שחר כ' נזירות דל' יום דחור לנזירות לחודיהו ומצטרפי שפיר להני עשרים יום להשלמת ק' יום וימנה [כ'] יום ושוב מונה ל' יום ומגלה ויציא קרבן ושוב מונה פ' יום להשלים המאה יום ויגלה שנית ויציא קרבן ולק קידא הפסקת נזירות או דילמא אפ"ה כ' חילי כיון דלא שלמי מאה יום בצנן [כ'] יום ואין לרצו להפסיק נזירותו ומסתמא שבעת קבלה היה דעתו [כצ']* יום קמאי יהיה מותר ציין וצתגלות וצטומאה ואחרי כן יעשה שלשים יום ויגלה ויציא קרבן ושוב יעשה מאה יום לרופין ויגלה ויציא קרבן: הגה"ה וז"ל אי מלי למיזעי היכא דאמר הריני נזיר מאה יום ונזיר לאחר

עשירים יום דהשם הקדים המאה יום [אי אחרת] חילי מהשם אי
ללא [ושמא] דה"ה דמלי למינעי הכי וחדא מנייהו נקט. הגה"ה:
אמר הריני נויר לאחר עשרים יום ומעבשיו נויר לעולם. דדיו
אם הכזיב שער דמיקל ומציא שלט בהמות:

ב' חיי"א. מזירות עליה מהשטח או לא את"ל דבין מזירות מועטת
ובין מזירות מרובה מהשטח חיי"א משום דכי מטו עשרים וחול
מזירות לא הוי הפסק כולי האי שהרי דמי הוא למזירות דמאה אבל
הלא אי חיי"א מהשטח מזיר עולם ומזירות דלחור עשרים אינו כיו"א
בו כלל והוי הפסק היולק לא הוי עולם כלל עד שישלים זמירותיו
שדבקה עשרים קמאי יהיה הותר בין וזתבגלתו וצוממאלה או דילמא
דמ"מ יחול מהשטח מזיר לעולם וכי אתו עשרים יתנו מזירות שלשים
יוס ומגלת למ"ד מזיר עולם מיקל אחר שלשים יוס או אחר א' [ש"א]
למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה (לפי דף ה.) [2] דחוי"א למזירות עולם
סהתחיל ולא חשיב הפסקת מזירותיו כיון שצידו לשאלו על מזירות של
שלשים יוס והיה עושה מזירות עולם לפניו בלי הפסק היולק ו' אחר
מאפילו לא שאל על מזירות [דל' יוס] יחול עליו מזיר עולם מהשטח
היה"ה דמאי ה' למיבצי אי אמר הריני מזיר^א לאחר כ' מזיר עולם^ב
ומעכשיו מזיר סתם: **ואת"ל** הכא ודאי כיון דלפשר לאתשולי
למזירות שחול לאחר עשרים יוס הכא"י חיי"א מזיר עולם מהשטח^א
יחול לשאלו אמירות דבתו עשרים ולא תהיה הפסק כלל בתוך
מזירות דמזיר עולם:

[illegible]

עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשר למיחדר ולמימני תמוני
משום דליכא גידול שיער לבסוף חיילי להו מהשתחא אכתי מביצי כך
הא אמר הריני מזיר לאחר עשרים ומעשוי מזיר עולם מהו ב כיוון
לנזירות עולם לית ליה הפסק דהיבא דלאמר מעשוי מאה יום הוא
דיבא למימר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים
דודאי חיילא עליה לאלתאר מכי אמר מאה יום משום דכיון דלית להו
הפסק לסוף מאה היילך הכה נמי אפשר לתפקקניהו מתוכן האכל
הכה דלאמר מעשוי מזיר עולם דמזיר עולם איין לו הפסק ואלא
דמגלה משלשים לשלשים היינו טעמא משום כוזב ולא משום דליהוי
הפסק וכיון דאיין לו הפסק לא פסקיין להו מתוכן וכיון דלא אפשר
בלא הפסקה לא תיחול עליה נזירות כלל עד לאחר עשרים דלימני
שלשים של נזירות ברשא: ואח"כ לענין כולהו שאילתא לענין נזירות
מועטת ז' לנזירות מאה או לנזירות עולם^(*) כיון דאפשר ליה
לפיסולי. אהבהו נזירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולהו
מהשתחא אכתי תבעי כך אמר הריני מזיר שמשון לאחר עשרים יום
ומעשוי מזיר סתם מהו: **הכא**. בזמיר שמשון דלא אפשר לפיסולי
עליה משום דמשמן לא היה נדרור אמרנין כיון דלא אפשר לנזירות
עליה אמזיר שמשון לא חיילא ההוא נזירות סתם^(*) ב דהואיל דסוף
עשרים לא שלמי או דיילתא חיילא: **אמר הריני כמשה בצעצה**
בצדר. דמשמע כמשה שנפטר בצעצה בצדר א' ושוב לא שתה יין מי
הוי לשון נזירות או לא: **נטמא בימי בנו**. האי דלאמר הריני מזיר
כשיהא לי בן ומזיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את
שלו נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואם נטמא בחבור
ימים הללו על שנתו: **ר' יוחנן אמר סוסר**. אף אותן ימים
שמנה כבר על שלו ב ריון^(*) דהפילו מנה את שלו אינו מגלה
בינתיים כנזירות אריכתא דמי וסותרא את הכל: **וריש לקוש אמר**
אינו סוסר. את שלו דנזירות ידידה לחוד ודבנו לחוד:

עשרים יום ונהי' דלא מני' לגלגל לכוף עשרה דלאחר עשרים דהא ח
 וטומאת מהם יא' ואחר עשרים יפסיק נזירות זה ויתחיל נזירות שמש
 הריני א' סתם לאחר כ"ן ומעכשיו נזיר שמשון דודאי חייל עליה לאלת
 ולא יהיה הפסק בזמירות שמשון והך צעיא לא מני' צעי בזמיר עולם
 חייל עליה נזיר סתם מהסתא כיון דאפשר אחשיל אומר עולם שמשון
 שמשון מיציעא דלא אפשר לאתשולי עליה וה"נ שמשע צ"ג דמכור
 נזיר עולם אפשר אתשולי: **אמר במשה בו באדר מהו.** דרבי
 מסתמא רבס נדרו בנדר^ד ורבו נזירים בישראל מחמת צער והומו
 מותו ונזירות קבל עליה או כיום^ט הוולדו קאמר ושמחה קבל על
 אותם שנדרו בזמיר בפטירת משה רבינו הא היו נזירים כל
 * ולא היה היתר גם בשילה^ט וכן קשה מן נזירות דאצלוס^ט: **ב**
 קאי דתמן מניח את שלו ומונה שן בנו לרש לקיש נפקא מיני
 דסותר היינו דוקא כשפוסק מניינו ב' והניח את שלו ומונה את
 של מניינו לפי שלא השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים
 של היה סותר מנין של עצמו יא' לגמרי עד שלא התחיל מנין של
 משלו תחילה סותר סותר אצל ברישא דמנינ' דקמי הריני מנין וזו
 בנו ד"ה אינו סותר אלא של בנו דכבר נסתלק לגלגל את שלו: **ד**
 שלו ושל בנו ובאמצע נזירותו הוא עומד אצל ודאי נטמא בימי

פפּשער לאַתשולִי חײלאַ. כלומר לאַ תּמנע נזיר לעולם מלחול לאַלתר משום בטול נזירות שלאַחר זײַר שלאַחר כ' אַמרי' כשאמר ומעכשיו נזיר לעולם הײה בדעתו שיחול מיד ועל נזירות שלאַחר

לאנזיר דלאחר כ' ולא הוי הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבעי הריני נויר עולם לאחר כ' יום לאתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בז' באדר מהו. מי אמרינן דהוי קבלת נזירות דמסר

בז א מ"י פ"ד מהל' מזירות
 הל' ח וע"ש צ"מ:
בז ב מ"י שם הל"ט וע"ש:
בח ג מ"י שם הלכה ו ז:
בז ד ה מ"י שם הל"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

פי' הרא"ש (המשך)

[illegible]

(א) נראה דש"ל הוי הפסק הלכך לא חייל מזיר עולם וכו' וכ"ה בתוס' ד"ה מי חיילא.